

Ο Θεός και ο Πίπης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

[Ο Θεός και ο Πίπης](#)

Τα περισσότερα καλοκαίρια της παιδικής μου ηλικίας τα πέρασα στο χωριό μου (Πόρος Ριγανίου Ναυπακτίας) με την πολυαγαπημένη γιαγιά Χριστίνα. Κι όχι μόνος μου. Με τα αδέρφια μου και τα ξαδέρφια περνούσαμε ωραία και ξέγνοιαστα. Βόλτες στο ποτάμι, στα ζώα και στα περιβόλια του παππού και της γιαγιάς. Το βράδυ, κέρασμα στο καφενείο όπου «έπρεπε να είμαστε σοβαροί» για να μην ντροπιάσουμε τον παππού. Η μεγάλη μας τρέλα ήταν να μας κάνει η γιαγιά αστεία και να παίζει μαζί μας.

Μια τέτοια ωραία στιγμή διέκοψε ένα περίεργο θέαμα. Ένας ξυπόλητος άντρας με κουρέλια για ρούχα και ένα σακούλι στον ώμο εμφανίστηκε αθόρυβα στη συρματένια αυλόπορτα. Αμέσως, κρυφτήκαμε φοβισμένοι πίσω από το φουστάνι της γιαγιάς.

«Μη φοβάστε», είπε τρυφερά η γιαγιά. «Έλα μέσα, Πίπη», απευθύνθηκε η γιαγιά στον άγνωστο για εμάς ταλαίπωρο άντρα. Ο Πίπης έκανε μόνο δυο βήματα κοιτάζοντας μόνιμα στο έδαφος. Μας έριξε δυο κλεφτές ματιές και μας χαμογέλασε με ένα τρόπο που μας φάνηκε πολύ παιδιάστικός και αθώος για μεγάλο άντρα. Η γιαγιά μπήκε στην κουζίνα και ξαναβγήκε κρατώντας λίγο ψωμί, δυο ντομάτες και ένα κομμάτι τυρί. Τα έδωσε στον Πίπη. Ο Πίπης την ευχαρίστησε κάνοντας μια ευγενική υπόκλιση με το κεφάλι, σταύρωσε με το χέρι του τις προσφορές της γιαγιάς μας, τις έβαλε στο σακούλι, έκανε το σταυρό του και έφυγε αθόρυβα. Έτσι όπως ήρθε.

Βροχή οι ερωτήσεις μετά. «Θα σας πω ό,τι ξέρω», είπε η γιαγιά. Κανείς δεν ξέρει από πού είναι ο Πίπης, πού μένει, από πού έρχεται και πού πάει. Δεν ξέρω και αν το όνομά του είναι αυτό. Κανείς δεν τον έχει ακούσει να μιλάει. Είναι μουγγός. Κάποιοι σπάνε πλάκα μαζί του, καθώς τον έχουν για τον τρελό του χωριού. Άλλοι τον φοβούνται και τον διώχνουν. Έρχεται αθόρυβα στα σπίτια, στέκεται στην είσοδο της αυλής για λίγα λεπτά. Και να τον καλέσεις να μπει πιο μέσα δεν το κάνει. Στέκεται εκεί με τα χέρια σταυρωμένα και με το βλέμμα μόνιμα στο έδαφος. Εάν του δώσεις κάτι, σε ευχαριστεί με νεύματα, σταυρώνει πάντα ό,τι του δίνεις, κάνει το σταυρό του και φεύγει. Εάν δεν του δώσεις, πάλι σου χαμογελάει και φεύγει ήρεμα. Κάποιος μια φορά του πέταγε πέτρες. Ο Πίπης έφυγε σβέλτα και αθόρυβα.

Είναι μόνιμα ξυπόλητος και με τα ίδια ρούχα. Χειμώνα και καλοκαίρι. Κάποιοι στο χωριό λένε ότι τον έχουν δει στα βουνά και στα λαγκάδια να δίνει φαγητό σε άγρια ζώα και να παίζει μαζί τους σαν να είναι κατοικίδια.

Τον Πίπη τον ξανάδα δυο τρεις φορές στην παιδική μου ηλικία. Μια φορά, η γιαγιά μου έδωσε το φαγητό να του το πάω εγώ. Τον πλησίασα με φόβο. Όταν πήγα κοντά του και του έδωσα το φίλημα, το πήρε ήρεμα και με κοίταξε για λίγο με αυτό το αμήχανο, ντροπαλό και γλυκό βλέμμα των παιδιών. Κι ας ήμουν εγώ 12 ετών κι αυτός γύρω στα 50.

Μετά από λίγα χρόνια, ο Πίπης χάθηκε τελείως. Κανείς δεν τον είδε ξανά. Κανείς δεν άκουσε ποτέ ξανά κάτι. Κανείς δεν βρήκε κάτι. Έφυγε, όπως ήρθε. Ένας Θεός ξέρει πού είναι ο Πίπης. Μήπως όμως κι αυτός είναι από τους λίγους που ξέρει πού είναι ο Θεός;

Υ.Γ.: Ντρέπομαι να υπογράψω το άρθρο. Θεολόγος καθηγητής με μεταπτυχιακές σπουδές.... Χα, χα... ας γελάσω. Κι ο Πίπης τότε τι είναι;

Πηγή: isagiastriados.com